

Žalujúca strana v žalobe predniesla, že dňa 22. júla 1930 predala a dodala žalovanému jeden traktor s príslušenstvom za kúpnu cenu 46.500 Kč a že zároveň si naň vyhradila vlastnícke právo až do úplného zaplattenia kúpnej ceny. Žalovaný ju však dosiaľ nezaplatil, hoci je už dávno sročná. Žalobou domáhala sa žalujúca strana na základe spomenutej výhrady vlastníckeho práva, aby žalovaný zaviazaný bol vydať jej traktor s príslušenstvom. Žalovaný namietal, že žalujúca strana nezachovala ustanovenie §§ 6, 5, odst. 2, zák. č. 76/1935 Sb. z. a n., ktoré treba podľa §§ 20, 18, odst. 2, cit. zák. použiť aj v súdenom prípade, lebo podľa týchto ustanovení mala pred uplatnením svojho vyhradené vlastníckeho práva oznámiť listom žalovanému tento úmysel a poskytnúť mu 8 dňovú lehotu na zaplattenie sročných splátok, to však neučinila. Súd prvej stolice žalobu zamietol. **Z d ô v o d o v:** §§ 6, 5, odst. 2, zák. č. 76/1935 Sb. z. a n. predpisujú, že predavateľ môže výhradu vlastníckeho práva uplatniť len, keď to vopred písomne oznámi kupiteľovi a zároveň mu poskytne na zaplattenie zameškaných splátok dodatočnú lehotu najmenej 8 dňovú. Z obsahu spisov a pripojených písomných dokladov však je zrejmé, že žalujúca strana pred započatím tohoto sporu vôbec neuvedomila žalovaného písomne, že hodlá uplatniť svoje vymienené vlastnícke právo a žaloba sama nemôže byť pokladaná za takéto písomné uvedomenie v smysle § 5, odst. 2, cit. zák. Žaloba je tedy predčasná a musela byť zamietnutá. **O d v o l a c í s ú d** rozsudok súdu prvej stolice z jeho dôvodov potvrdil.

N a j v y š š í s ú d dovoláciu žiadosť žalujúcej strany zamietol.

Z d ô v o d o v:

Odvolací súd správne posúdil spor s hľadiska §§ 6, 5, odst. 2, zák. č. 76/1935 Sb. z. a n. (o splátkových obchodoch) a bolo treba dovoláciu žiadosť ako neodôvodnenú zamietnuť.

Čís. 17989.

Ak bola skúšobná doba, na ktorú bol súkromný zamestnanec prijatý, proti ustanoveniu odst. 2 § 30 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. zamestnávateľom predĺžená, ide o smluvné pracovného pomeru za neurčitú dobu a ak bol zamestnanec po uplynutí skúšobnej doby prepustený, prislúchajú mu služebné požitky na zákonnú výpovednú lehotu.

(Rozh. z 28. júna 1938, Rv III 447/38.)

Podľa prednesu žaloby žalobkyňa prijatá bola dňa 1. augusta 1937 žalovanou stranou za stenotypistku na skúšobnú dobu jedného mesiaca. Listom z 30. augusta 1937 žalovaná strana uplynúvšiu skúšobnú dobu proti ustanoveniu odst. 2 § 30 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. predĺžila na

d'alšie dva mesiace, tedy do 31. októbra 1937. Toho dňa bola žalobkyňa bez výpovedi prepustená zo služby, hoci pre neúčinnosť predĺženia skúšobnej doby došlo vpravde k smluveniu služebného pomeru na neurčitý čas, tak že žalobkyni prislúchala podľa odst. 2 lit. a) § 31 cit. zák. výpovedná lehota 6 týždňov ku koncu kalendárneho štvrťroka. — Žalobou domáhala sa na žalovanej strane medzi iným služebných požitkov na dobu výpovednej lehoty.

S ú d p r v e j s t o l i c e túto žalobu zamietol. O d v o l a c í s ú d jej vyhovel. D ô v o d y: Zákon č. 154/1934 Sb. z. a n. nevysvetľuje nikde, čo treba rozumieť pracovným pomerom na skúšku. Z prirodzeného smyslu slova však plynie, že ide o pomer, pri ktorom si zamestnávateľ vyhradzuje skúmať, či mu dotýčný zamestnanec bude vyhovovať. Skúšobná doba raz ujednaná nesmie byť podľa odst. 2 § 30 cit. zák. predĺžená. Ak bol tedy zamestnanec prijatý na skúšobnú dobu, nesmie byť skúšobný pomer po uplynutí skúšobnej doby predĺžený na určitú dobu zase len tým cieľom, aby si zamestnávateľ vyhradil ešte d'alej skúmať, či sa mu zamestnanec hodí alebo nie. Táto zákonná záповeď, ktorej kogentnosti nasvedčuje samo slovo »nesmie«, má účel zabráňovať dlhému trvaniu a predĺžovaniu skúšobného provizória a neistoty, či sa zamestnanec osvedčí a či sa pomer provizorný premení v normálne stabilný. Keď tedy v súdenom prípade zamestnávateľka listom z 30. augusta 1937 výslovne predĺžila služebný pomer, smluvný pôvodne na skúšku, na d'alšie dva mesiace, totiž do 31. októbra 1937, preto, aby si mohla utvoriť o znalostiach a spôsobilosti žalobkyne konečný úsudok, nemožno mať pochybnosti o tom, že nešlo o uzavrenie riadneho služebného pomeru na určitú dobu, ale išlo len o predĺženie pracovného pomeru na skúšku. Aj sám osobný referent žalovanej firmy František R. potvrdil, že účelom predĺženia služebného pomeru na d'alšie dva mesiace nebylo snád' potreba žalobkyniných služieb práve len na tieto dva mesiace, ale to, že žalovaná firma pre získanie úsudku o schopnostiach žalobkyne potrebovala ešte d'alšiu dobu. Pretože nové predĺženie skúšobnej doby určitú dobu je podľa zákona bezúčinné, treba pokladať pracovný pomer za ujednaný na neurčitú dobu a právom sa žalobkyňa domáha náhrady služebných požitkov na zákonnú výpovednú lehotu 6 týždňov ku koncu kalendárneho štvrťroka (§ 31, odst. 2, lit. a) cit. zák.), tedy za dobu od 31. októbra 1937 do 31. decembra 1937.

N a j v y š š í s ú d dovoláciu žiadosť žalovanej strany zamietol.

D ô v o d y:

Z nesporného obsahu dopisu ze dne 30. srpna 1937 dospěl odvolací soud ke správnému úsudku, že v konkrétním případě nešlo o sjednání samostatné služební smlouvy na určitý čas, nýbrž že byla prodloužena už jednou sjednaná zkušební doba.

Za takového stavu je správne stanovisko odvolacího soudu, že tímto prodloužením zkušební doby bylo porušeno velící ustanovení zákona, uvedené v poslední větě odstavce 2 § 30 zákona č. 154/1934 Sb. z. a n.

Ani jinak neshledal nejvyšší soud zákonného důvodu, aby napadený rozsudek odvolacího soudu byl změněn anebo rozvázán.

K vývodům dovolací žádosti jest připomenouti, že vypočet velících předpisů obsažených v § 53 cit. zák. není vyčerpávající a zcela úplný.

Byla proto dovolací žádost jako neoprávněná zamítnuta.

Čís. 17090.

Rušení počívania radiového rozhlasu ako šikána.*)

(Rozh. z 28. júna 1938, Rv IV 2/38.)

Žalobník, mestský úradník, bol koncesovaným majiteľom radiového prijímače najnovšieho typu. V susednom dome bývajúcí žalovaný — úradník — mal vysokofrekvenčný masážny prístroj bez tlmiča. Používaním masážneho prístroja rušil žalovaný žalobníka v počívaní radiového rozhlasu a keďže tak robil, hoci ho žalobník opätovne vyzval, aby prestal používať masážny prístroj alebo aby ho opatril tlmičom, domáhal sa žalobník žalobou, aby súd zakázal žalovanému ďalšie rušenie počívania radiového rozhlasu používaním vysokofrekvenčného masážneho prístroja. Žalovaný sa bránil tým, že žalobníkovi neprislúcha taká súdna ochrana a udal, že masážny prístroj používal pôvodne na liečenie svojho reumatizmu, avšak keď mu lekár vysvetlil, že táto terapia nemá výsledku, daroval masážny prístroj svojej manželke, ktorá si ním masíruje tvár.

Súd prvej stolice žalobe vyhovel a pod pokutou 1.000 Kč uložil žalovanému, aby za 15 dní prestal s ďalším rušením počívania radiového rozhlasu; svoj rozsudok vyhlásil za vykonateľný bez ohľadu na odvolanie. Z dôvodov: Žalobník má vo svojom byte radiový prijímač najnovšieho systému. V susednom dome má žalovaný masážny prístroj. Žalobník je koncesovaným posluchačom radia, je teda súkromnoprávne a verejnoprávne oprávnený používať svoj radiový prijímač. Žalobník žalovaného opätovne vyzval, aby svoj masážny prístroj nepoužíval, lebo celkom znemožňuje počívanie radiového rozhlasu. Žalovaný sám uznal, že chod jeho masážneho prístroje znemožňuje počívanie radiového rozhlasu, o čom sa i sám presvedčil. Pri vykonanej miestnej ohliadke znalec demonstroval rušenie a sudca sa presvedčil, že náhlym uvedením v činnosť masážneho prístroje nastal v radiovom prijímači taký praskot a vrčanie, že nebolo možno počuť jediného sro-

*) Porov. Úr. sb. č. 3674, Sb. n. s. č. 16991.